

Geradario kunigo neužmiršom

prasidėjus karui, gyvenau Vilniuje. Susirgau šiltine, šešias savaites išgulėjau ligoninėje. Kai užėjo frontas, pradėjo bombarduoti. Ligoniniai, kas pajėgė, bėgo slėptis. O aš nespėjau, mane šiaip taip laiptais žemyn nupėmė...

Po šešių savaitių išleido namo, nors vos vos paėjau, buvau labai nusilpusi. Pakeičiui nusipirkau laikraštį, kur buvo rašoma, kad šeimoms, kurias ištiko nelaimė, padės kunigas Alfonsas Lipniūnas ir kvietė kreiptis į jį.

Surinkusi savo tris mažus

vaikus, kuriuos, man sergant, buvo priglaidusios draugės, nuėjau pas kunigą į Sv. Jono bažnyčią. Kunigas matė, kaip mes varganai atrodėme, davė maisto, aprenė vaikus. Paskui vis liepdavo ateiti vaikui.

Daugeliui šeimų jis padėjo, išgelbėjo nuo bado.

Vokiečiai ragino Lietuvos jaunuolius stoti į jų armiją. Kunigas A. Lipniūnas per pamokslą sakė: „Vaikinai, tik neikit iš gimtosios Lietuvos žemelės, o jei eisit, pašiimkit tėviškės žemelės saują“. Pati girdėjau, kai Sitaip

sakė kunigas.

Po tų žodžių gestapininkai pradėjo persekioti kunigą. Vieną kartą atėjau pas kunigą, o jo kambarėlyje knygos išmėtytos, kraujo klanai! Jis pats jau buvo areštuotas.

Mes, šeimos, kurioms padėjo jaunas kunigėlis, su vaikais, ėjome prašyti, kad jį paleistų. Bet jį vis tiek išvežė į Vokietiją, į lagerį.

Su didžiausiu dėkingumu visą gyvenimą prisimenu kunigą A. Lipniūną. Rugsėjo 24 dieną per televiziją rodė A. Lipniūno nuotrauką, apie jį daug pašakojo. Prisiverčiau, pamačiusi kunigėlį, be galo apgailėjau.

Ona

GATAVECKIENĖ
Vilkaviškis

„Tiesa“
1989-12-10